

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

w sprawie **W. K.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 15 lipca 2026 r.,

wniosków obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 28 listopada 2023 r., sygn. akt II AKa 217/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 22 lutego 2023 r., sygn. akt XVIII K 118/20,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*,

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosków.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja obrońcy skazanego W. K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 listopada 2023 r., sygn. akt II AKa 217/23, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 22 lutego 2023 r., sygn. akt XVIII K 118/20, na mocy którego wyżej wymieniony został uznany winnym popełnienia przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz art. 296 § 1, 2 i 3 k.k. w zb. z art. 300 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności oraz orzeczono obowiązek naprawienia szkody na rzecz „Spółki z ograniczona

odpowiedzialnością »F.« – spółka w upadłości”, poprzez zapłatę kwoty 1.343.142,78 zł.

W kasacji skarżący podniósł zarzut bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., polegającej na nienależytej obsadzie sądu odwoławczego, a także zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego w postaci art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 1, 2, 3, 4, 5, 6 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 415 § 1 k.p.k. W treści tego środka sformułował także wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia do czasu rozpoznania wniesionej kasacji. W uzasadnieniu wniosku wskazał, że zachodzi duże prawdopodobieństwo wykonania przez skazanego wymierzonej mu kary w pełnym zakresie jeszcze przed merytorycznym rozpoznaniem kasacji, co w przypadku jej uwzględnienia byłoby niesprawiedliwe.

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 9 lipca 2025 r., sygn. akt V KK 129/25, nie uwzględnił zawartego w kasacji wniosku o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 listopada 2023 r., sygn. akt II AKa 217/23 (k. 156-158 akt SN).

W piśmie z dnia 18 lipca 2025 r. skazany wyraził dezaprobatę dla tego rozstrzygnięcia i procedowania w przedmiocie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia przez sędziego, co do którego nie rozpoznano wniosku o wyłączenie (k. 168-169 akt SN).

Pismem z dnia 4 sierpnia 2025 r., które wpłynęło do Sądu Najwyższego w dniu 8 sierpnia 2025 r. (data prezentaty SN), obrońca ponowił wnioskek o wstrzymanie wykonania ww. wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi (w zakresie kary) – do czasu rozpoznania kasacji (k. 179-180 akt SN). W uzasadnieniu zgłoszonego żądania raz jeszcze odwołał się do kasacyjnego zarzutu bezwzględnej przyczyny odwoławczej związanej z nienależytą obsadą sądu, a nadto podniósł, że poprzedni

wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia został rozpoznany z udziałem sędziego Sądu Najwyższego Pawła Kołodziejskiego powołanego do popełnienia tego urzędu na wniosek KRS ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmienia ustawy o KRS pomimo, że w sprawie złożono wniosek o jego wyłączenie, a poprzednie wnioski o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego powołanych w tym samym trybie, zostały uwzględnione i wykazują „*analogiczne podstawy prawne*”.

Pismem datowanym na dzień 3 listopada 2025 r. (data prezentaty SN: 7 listopada 2025 r. – k.182 akt SN) obrońca ponowił wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia (w zakresie kary) oraz podał, że spółka F., na rzecz której orzeczono obowiązek naprawienia szkody, w dacie wydania wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi (obrońca wskazał błędną datę tego orzeczenia, tj. „28.11.2024” r.) była już wykreślona z KRS. Do przedmiotowego pisma obrońca dołączył wydruk Informacji odpowiadającej odpisowi pełnemu z rejestru przedsiębiorców – Krajowego Rejestru Sądowego.

Postanowieniem z dnia 3 lipca 2026 r. Sąd Najwyższy nie uwzględnił wniosków skazanego oraz jego obrońcy o wyłączenie SSN Pawła Kołodziejskiego od udziału w sprawie o sygn. akt V KK 129/25.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wnioski obrońcy nie zasługują na uwzględnienie.

W aspekcie zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k., stanowisko Sądu Najwyższego co do wstępnej oceny zarzutów podniesionych w kasacji wniesionej na korzyść W. K. , w tym awizowanego uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., zostało już wyrażone w uprzednio wydanym postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2025 r. (sygn. akt V KK 129/25), w którym wniosek obrońcy w tożsamym przedmiocie nie został uwzględniony. Argumentacja przedstawiona w uzasadnieniu wymienionego postanawiania pozostaje w tym zakresie nadal aktualna, wobec czego nie ma potrzeby ponownego jej powielania.

Ponadto należy wskazać, że wnioski o wyłączenie sędziego referenta, jakie zostały złożone w niniejszej sprawie, dotyczyły w istocie rozpoznania wniesionej kasacji, nie zaś kwestii incydentalnych, do których należy ocena zasadności wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia (por. postanowienie SN z dnia 16

lutego 2022 r., IV KK 460/19, postanowienie SN z dnia 7 maja 2025 r., V KK 84/25; postanowienie SN z dnia 7 maja 2025 r., IV KK 16/25). Zgodnie zaś z art. 42 § 3 zd. 3 k.p.k., w przypadku wyłączenia sędziego od rozpoznania sprawy, czynności procesowe dokonane z jego udziałem po złożeniu wniosku stają się bezskuteczne. Rzeczona sankcja – w realiach niniejszej sprawy – nie miała jednak zastosowania, albowiem Sąd Najwyższy nie uwzględnił wniosków o wyłączenie sędziego referenta.

Również okoliczności podane w piśmie obrońcy z dnia 3 listopada 2025 r. nie wskazują, aby w odniesieniu do skazanego W. K. wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku było zasadne i konieczne.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[J.J.]

[r.g.]